

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

UN MANIFEST IMPORTANT.

No tenim espai per insertar lo magnífich manifest que 'ls ex-senadors y 'ls ex-diputats de la democracia nacional acaban de publicar. Ab molt sentiment, per donarne una idea, aném á despullarlo de las sévas galas y á pnblicarlo á la catalana, es dir, ab pocas paraulas.

Siguémhi donchs:

«La democracia ha seguit los consells dels firmants: tenim organizació y podém assistir als comicis, en aquestas escolas de la llibertat ahont l' inteligencia s' aclareix y s' fortifica l' ánimo. Sabém molt bé qu' estém en situació desventajosa; pero no hi fá res: hém de anar á las urnas no tant en busca de la victoria, com en busca del combat. Contra l' encarcament y la fredor, no hi ha més que un remey; l' acció y l' moviment. Aixequémnos y aném. Res pot detenirnos. La rahò del partit liberal no pot ofusarse: á copia de pendre part en las lutas parlamentarias y de practicar las nostras máximas, arribarém á inspirar confiansa en lo que volém: l' unió del ordre y de la llibertat; de las facultats propias del poder ab los drets del home y la soberanía dels pobles.

«Al presentarnos á las urnas hém de dir ab tota franquesa lo que som y lo que volém. May hém de buscar lo triunfo per medis que 'ns fassan indignes d' ell. Tots los nostres antecedents y propòsits nos inclinan á una democracia parlamentaria y gubernamental, conciliant lo dret ab lo deber, lo progrés ab la conservació, 'l respecte á totas las manifestacions del pensament ab lo culto á las lleys y la enérgica de ensa del ordre públich. No s' ha tancat encara l' era oberta en 1868. La reacció d' are es transitoria; no result cap problema pendent, no satisfá cap necessitat política. Desapareixerá quan los partits progressius formulin un programa clar y realizable, 'l tí perque existeixen. Per aixó necessitem lo Parlament, per formar la conciencia pública, per animar la voluntat general sense 'ls quals jamay arriban los partits avansats á la victoria, ni las ideas progressivas al govern.»

«Per més que la reacció vulga negarho, 'l fet capital obert en l' any 1868 es l' adveniment de la democracia al dret suprem. Los seus enemichs fomentarán l' indiferencia per desautorisarla, y somententla á certas lleys la farán callar, creyentse que no existeix perque está muda. Es inútil tot. Per suprimirla haurien de suprimir á tota la societat impregnada del seu esperit. Per efecte de haver vingut després de un llarch apostolat hi ha sectas

en la democracia, hi ha dissentiments sobre tot en l' organizació dels poders públics. De mica en mica s' depurarán y la Constitució de 1869 ab las lleys orgánicas complementarias, obra y fórmula de tots, modificada de la manera que tothom sá, bastan per satisfacer las imperiosas exigencias de la realitat y á contribuir á la transformació paulatina de la vida social.

«L' onze de febrer de 1873 y 'l dos de Janer de 1874 son fetxas en las quals van proclamarse ideas en que demá s' fundarán, duts per la necessitat y per la lógica, pactes patriótics que uniran á tota la democracia espanyola. Aixís donchs los que vajan al Congrés treballarán per restablir la Constitució de 1869 per un moviment de l' opinió pública y per un triunfo legal dels comicis del poble.

«Espanya aspira á entrar en la categoria de las nacions lliures y soberanas: demanarém donchs que se l' hi torni la paraula amordassada y que se l' hi deslligui la voluntat dels llassos que la paralisen. Las lleys perfectas que teniam han sigut en mal hora derogadas. Nosaltres treballarém perque l' individuó recobri l' ús dels seus drets naturals, lo lliure exercici de sas facultats y la nació 'l compliment de sa voluntat soberana. La llibertat religiosa, l' esplendor de l' Universitat, la dignitat del magisteri, l' independència de la cátedra, la llibertat de la ciencia, la desaparició de las últimas lleys d' imprenta: en aixó contribuirem per tots los medis de una oposició implacable, forjant un pensament nacional que ilumini y dirigeixi la opinió pública, en lo camí de un progrés madur, reflexiu é ilustrat.

«Després de las lleys de l' inteligencia, las lleys de la voluntat. Per xó demanarém lo restabliment del sufragi universal y un règimen electoral que reduheixi 'l poder als seus límits y donga á la opinió 'l medi de manifestarse ab tota la seva soberanía. No basta lo que s' ha fet ab la nova ley electoral; hi ha encare vicis inveterats, costums dolencs, gobernadors que dominan als arcaldes, arcaldes que dominan als ciutadans, y en últim extrem governs que son á la vegada jutjes y parts, y que sempre fallan lo plet á favor seu. Sense la sinceritat electoral no podrém evitar aquestes cambis bruscos de temperatura política, aquest anar y venir de las revolucions als cops d' Estat que 'ns destrossa. Ja no hi ha distincions entre partits legals é ilegals; pero aixó seria res sense la veritat de un règimen que s' funda en los més senzills y universals principis del dret. Treballém, donchs, perque la soberanía nacional siga una veritat práctica en nostras lleys é institucions: los poders més alts passan; la nació queda; moren las més seculars gerarquias y la nació viu: las generacions apareixen y desapareixen y la nació las conté á totas; ella solament es gran, soberana, magestuosa, immortal, perenne.

«Per xó no olvidarán los que vajan á las Córts que hi ha principis eterns é interessos permanents superiors á tots los partits y necessaris á tota política. No hi ha llibertat possible allá hont no s' obeheixi la ley, y 'l territori no siga inviolable, l' autoritat respectada, satisfets los compromisos públics y cumplerts los debers: los pobles que cedei-

xen á l' anarquia ells mateixos se forjan las cadenas de una esclavitut perpétua.

«Per recabar tots los nostres drets cumplirém estrictament tots los nostres debers. Ab aquesta severitat, ab aquesta rectitut, ab aquesta enteresa defensarém contra 'ls odis dels seus enemichs las gloriosas tradicions de la revolució de Setembre, més gran com més apartada. Vá venir quan un poble no sentia 'l poder sinó per las sévas arbitrariedades y 'l progrés per las sévas sacudidas; vá rompre vellas tradicions y lleys vellas: vá obrir de bat á bat la porta á las ideas progressivas, vá emancipar al pensament oprimit; vá donar gloria y llibertat á la tribuna y á la cátedra; vá ungir á la democracia ab lo dret; vá fundar una legalitat tant ample que tots los partits hi cabian: vá ajuntar á totas las classes en sas ideas de igualtat; vá baixar als abismes de la esclavitut omplintlos d' esperansa: vá contribuir á la ruina dels Césars y al establiment de l' unitat de Italia; vá parlar y la seva paraula vá ser la veu de un nou esperit y 'l llevat de una nova vida.

«La política reaccionaria vá de vensuda. Ha restaurat en l' alta Cámara privilegis absurdos sense resultat: ha reculat en las vías de la llibertat religiosa sense que l' Estat recobrés la seva jurisdicció: ha prés la tutela electoral més rígida, per anar á caure en innovacions en la ley propias sols dels pobles lliures: ha separat als partits en legals é ilegals per citarlos luégó á las urnas: ha fet una ley d' imprenta per veure com passan per las sévas mallas las irradiacions de las ideas: ha sostingut una constitució histórica per dir després qu' es progressiva: després de denunciar als que voliam llibertar al esclau, romp sas cadenas; y després de malehir nostras ideas sobre Cuba, las acepta. De confusió en confusió s' nega á si mateixa: la seva descomposició es suprema é irremediable.

«Per sustituhirla necessita 'l partit democrátich una política práctica, tant apartada de las tendencias reaccionarias com de las utopias demagógicas, que asseguri als propietaris la propietat, als treballadors lo fruit del treball, al clero la llibertat del seu ministeri, al exércit los fonaments de sa organizació, á la ley l' obediencia, á la pátria l' integritat del territori, y al poble la plenitud dels seus drets: una política en la qual hi cápigan tots los espanyols. Aixó 'u lograrán los demócratas votant als candidats propis allá hont pujan lutzar, y allá hont no pujan sostenint als més afines. Renaixent l' esperit democrátich, la democracia s' imposará als seus majors enemichs en lo futur Parlament.»

Inútil es dir que la Campana de Gracia s' adhereix ab tota l' ánima á las ideas del manifest que firman 106 ex-senadors y ex-diputats demócratas. Aixís ho disposa 'l nostre amor á la pátria y á la democracia.

DE DIJOURS Á DIJOURS.

OM si volgués l'empressari del Liceo aprofitar la oportunitat en tots los seus actes, va resoldre posar en escena lo dissapte últim la magnífica ópera *L' Ebreca*.

A las set van obrirse las portas del teatro y 'l públich, tementse ja la que se l' hi venia á sobre, vá reduhir lo seu número. Tothom estava en son puesto, millor dit en son asiento. En Dalmau vá donar los tres copets d' ordenansa y vá pujar lo teló. Los primers compassos ja van dir clarament que alló no podia anar.

Van sortir los juhús. Lo públich que no véu altra cosa durant la quaresma y que 'ls mira dia si y dia no, assotá á Cristo, escupirlo, insultarlo y crucificarlo, 's va dir segurament: «Veurém com cantan.» Y ah fillets! aquí vé 'l hò.

Badan la boca 'ls pobres Cazaux, que tenen una véu semblant al seu apellido, y 'l públich comensa á fé 'ls fásos. Semblava que fossin á la catedral lo dimecres sant y que ja haguessin tret la María sola. ¡Quin soroll! ¡Quin xivarri! ¡Quin escándol!

Entre mitj dels juéus vá sortir un Cardenal; pero 'l públich va dí tant bo es l' un com l' altre y sens distingir de religions l' hi arma un altre escándol, tant sols comparable ab lo primer. A la pobre jueva, ja la habia morta y enterrada. Alló semblava 'l Call uns quants cents anys endarrera.

Fins los músichs van perdre l' oremus. ¡No l' habian de perdre! Ab tant de ruido, qui tenia de mirar la solfa ni la batuta del *Eusebio*, deya un *trompa*. Prou feyna á vigilar que no 'ns baixés algun tronxu. En fi; may habiam presenciat un xivarri més just ni més eloqüent.

Lo senyor Valesi es un impressari de qui 's prometian cosas may vistas, y ha complert sobradament nostros desitjos, porque may, may, podian presumir veure 'l primer teatro de Barcelona convertit en una plassa de toros.

En fi y resuminent, l' ópera no na pogut tornar á fé, porque 'l públich los vá matar á tots. Dèu los haja ben perdonats.

Y la junta de govern qué pensarà are? Es aixís com se mira pèl decoro, riquesa, y magestat del edifici? Ay, qui t' ha vist y t' veurá!

Per treure 'l mal efecte de la jueva, van volé cantá 'l *Barbero de Sevilla*. ¡Quin conjunt de barber! Per dissaptes y diumenges tot just trobaria botiga al Ensanche ó al Poble sech. Lo baix ab un dia solsament vá passar de Cardenal á organista; pero ab tot y 'l *descens* no l' hi vá anar pas bé. 'S ven que á aquell bon home no l' hi proban los papers eclesiástichs. ¡Sort de la Ferni que vá lograr que 'l públich no l' hi fés la barba com la habia feta á la *Ebreca*!

De la *Passió* per avuy no 'ls diré més sino que proporciona entradas.

Al Principal s' ha reproduhit la *Redoma*; pero 'l públich ja está cansat de mágicas y decoracions. Casi 's pot dir parlant de aquest teatro alló que 's conta deya Fernando VII. «Perdius y sempre perdius per bonas que sian vé que cansan.»

Los demás teatros no han fet res de nou y per lo tant res tenim que dirne.

BATALLADAS

IN jubileo! ¡Quina professò! ¡Quinas cucurullas! ¡Quins carlins! Quin espectacle!

Aixó passa en la segona capital l' Espanya...

¡Qué hi farem! Es una moda com qualsevol altra.

Durant lo curs de la professò vá haberhi de tot. Prop de la plassa del Rey un capellá que vá donar una hofetada á un paisá. Prop de l' Argentería un paisá que vá aixafar la teula de un capellá. Al carrer Ample un jefe de carrabiners que veient á un que havia anat ab los carlins, vá dirli:—Assessí dels carrabiners de Llayers! A lo qual vá respondre 'l carlí:—«Ab molta honra.» Per tot lo curs, l' himne de 'n Candi y crits de *Bólit* y altres pèl istil.

A la plassa de Sant Jaume, usant lo públich del mateix dret de cantar que tenian los de la professò, vá empéndrelas ab la Marsellesa y ab l' himne de Riego. Los devots mansos se tornavan grochs

com la cera; 'ls devots fréstechs se tornavan rojos com la grana. En molts la professò anava per dintre.

Vamos á veure, en tot aixó la religió hi guanya alguna cosa?

—¿Perque xiulas? vaig preguntar á un home del poble. ¿Ets anti-religiós?

—No senyor: xiulo porque mentres á n' aquests se 's permet fer professons, á las demás religions no se las deixa sortir dels seus temples. Xiulo en nom de l' igualtat.

Trajes dels de la professò:
Moltas faldillas de merino y moltas sotanas de panyo.

Un espectador:
—¡Quanta llana!

Moltas donas hi anavan; pero n' hi havia molt pocas que valguessin gran cosa.

La major part eran molt apropósit per quedarse per vestir imatjes.

Las més anavan ab un vel tirat á la cara. Van obrat molt bé; nos ván estalviar lo disgust de contemplar molts motllos de fer caretas.

Lo *Diari*:
«Hi anavan 7120 porsonas, las hém contadas.»

Lo *Correo catalá*:
«Hi anavan 15.000 personas.»

Aquí tenen dos católichs que un ó altre peca, fe que un ó altre ment.

A no ser que no haja succehit una cosa. Lo *Correo catalá* es més católich y sobre tot més entusiasta que 'l *Brusi*.

L' entusiasme també puja al cap com lo ví y emborratxa.

¡Qui sab! Pot ser dominat lo *Correo* per una santa borratxera, per cada un de la professò 'n veyá dos!

Un detall final.
En lo Jubileo hi anavan entre altres en Duran y en Fontrodona.

Els sabrán si tenen pecats grossos, que fins tingan necessitat de anar al Jubileo.

S' ha alsat l' estat de siti á las Provincias Vascongadas no més que per mentres durin las eleccions.

Y diu un periódich:
«Aixó sembla lo que succeheix en las presons: A n' aquell país l' hi treuhen los grillets no més que porque vaji á declarar.»

Dimecres passat alguns botiguers del carrer de Fernando van tornar á encendre 'l gas.

Pero van ferho de amagatolis, tancant los aparadors y alguns encenenat gas y petróleo.

A pesar del gas dels vuit botiguers que 'l van encendre, lo terme de la huelga no es encare una cosa prou clara.

Al Orovio l' hi van tornar uns decrets sense firmar.

—Y continúa sent ministre?

—Si senyor: ell paga ab la mateixa moneda. L' hi van entregar una dimissió estesa y sense firmar vá tornarla.

Lo marqués de Molins tractava de fer un obsequi á n' en Cánovas y en Cánovas no l' ha admés.

Volia ferlo *grande d' España*.

Lo marqués de Molins ha pecat d' escás.
A un home com en Cánovas no se 'l fá *grande d' España*; se 'l fá *Colosal d' España*.

Ha sortit un periódich carlí titolat lo *Borinot*.

Quan un *borinot* se fica dintre de una habitació, pèl regular designa guerra.

¡Figúrinse que tal será tractantse de un *borinot carlista*!

Afortunadament los borinots ab una manotada ván á terra.

Que arribi á fer lo que 'l borinot designa y no l' hi faltará la manotada, ni 'l cop de péu.

Un manifest dels electors de Chiva (Valencia).

«Nosaltres, diuhen, no apoyarém sino al candidat que deixi diners per tres anys sense interés. Y per respondre de que 'n farà será menester que depositi 12 mil duros. Si 'ns falta 'ns los partirem.»

D' aixó se 'n diu franquesa, y sobre tot pureza de principis conservadors.

Ab lo sufragi universal no hi es aquest patriotisme.

Paraulas del rector de Ybars al llegir un sueltó que van publicar los periódichs referent á no haber deixat ser padrí de una criatura á una persona molt decent, tant decent que hasta era casada civilment:

—Si sabia qui 'u ha fet posar, l' enviaria á presiri.

Millor y més caritatiu seria encare clavarli un trabucasso y enviarlo á sopar ab Sant Pere. Las cosas ó ferlas bé ó no ferlas.

SALUDO Á LA PRIMAVERA.

Primavera, estació pura,
salut, ben vinguda sias;
ves si pots ab quatre dias
comunicarnos frescura.

No tinguis la pretensió
de dá als camps flors y ufania;
campos hay, per vida mia,
que may farán res de bò.

Aquí estém en un embull
per mor del diuós govern;
ara surtim del hivern,
y, ja 'n notarás, tot bull.

No esperis, no, que mans finas
cenyeixin ton front de vert:
flors, verdura... tot se pert;
ja no més quedan espinas.

Diu que tot lo mon en pés
al veure't á tú rebrota;
aquí á Espanya no, ni gola,
aquí no rebrota res.

Fora de las filoxeras
que deuben creixe ab afany,
res més creix: no es, donchs, estrany
que tots semblém calaveras.

Res nos fa, vá de vritat,
que no 'ns tornis las floretas,
pero... ¡torna'ns las pesselas
que 'l govern 'ns ha pescat.

No fassis volá als aucells,
que hasta 'ls aucells jeure anhelan;
encara't ab los que 'ns pelan
y feslos volá á tots ells.

Res de brisas ni ayres purs,
res de flors ni fullaracas;
agafas unas xurriacas
y empaytas á n' als madurs.

Nosaltres té som amichs
perq e som verts com ets tú:
los vells del partit madú,
¿que 't serán sino enemichs?

Primavera verda y pura,
corra, ajuda 'ns de debó;
guerra á aquesta situació
seca, gastada, madura.

Si, com tots tenim per cert,
los madurs á tú 't fan pó,
mátals d' una inflamació
y fes que tot sigui vert.

C. GUMÀ

ha grans apuros entre molts diputats que foren de la passada majoria, porque avants no tenian més que aplaudir los discursos del president del Consell de ministros.

Eran una especie de alabar-deros.
¿Com s' ho farán are per aplaudir los discursos de 'n Martinez Campos?

Entre 'ls concejals nombrats últimament pèl senyor Perez Cossio, hi ha un mort que fa vuit anys qu' es al cementiri.

Tal vegada en las próximas eleccions aquest cadavre pugá portar los vots de tots los difunts que son á las llistas.

Ademés la situació tè de buscar simpatías á l' altre mon, que lo qu' es en aquest n' hi quedan molt pocas.

Desd'are quan un capellá digui:

—*Requiescant in pace*,
Contestará l' escolanet:

—Ab permís del senyor Perez Cossio.

Un sabi extranger després d' estudiar lo sistema millor per cremar als cadáveres, ha trobat lo medi de ferne gas del alumbrat.

Jo 'm jugo qualsevol cosa que del cadáver de 'n Montrodona y companys del Ajuntament no 'n trenben gas per iluminar un' escaleta.
Hi ha cadàvers y cadàvers.

—¿Com vá D. Ramon?
—Miri aquí, vinch del Pí á sentí 'l pare Goberna que predica contra l' usura y la falta de amor al próxim y 'l...
—Home, dispensi. Sab que m' ha vingut molt bé trobarlo? Podria deixarme cinquanta duros?
—Passi per casa, y ja 'u sap, á ral per duro, demani la cantitat que vulga.
Aquesta conversa es històrica.

En Cánovas aquestos dias ha estat malalt. Ha tingut mal d' ulls.
A pesar de tot, encare hi ha qui 's figura qu' en Cánovas hi véu més qu' en Martínez Campos.

Una escena:
Molts arcaldes de cert districte son cridats al despaig de cert governador.
—Es necessari, diu aquest, que 's voti al candidat del govern. ¿Ho tenen entés? ¿Hi ha algú que vulga fer alguna observació?
Un arcalde, gratantse 'l cap, diu ab véu tremolosa:

—Dispensi Sr. Gobernador... Jo tinch algun compromís... més m' estimo dirli francament... perque aquestes cosas... m' enten...
—¿Sí? Donchs miri, desde aquest instant queda destituhit. *Andando señores, á lo dicho.*
L' arcalde quan es fora:
—No sab aquest bon senyor lo gust que m' ha donat! Jo que no sabia com desempallegarme de la vara!..

En un poble de aquí á Catalunya varen sorprendre una partida de joch. L' arcalde tallava.
Contan que aquest arcalde un dia distret, al obrir la sessió, vá dir:
—Senyors: ¿qui juga?

Lo dia en que la Cámara francesa acusava al ministeri del 16 de maig, lo duch de Broglie president de aquell ministeri, donava un dinar als seus companys.
Los reaccionaris iguals per tot arréu. Ja saben ab qui 's tractan.
Un periodich francés digné ab aquest motiu:
—¡Quin ventrell més immens! No es estrany que á certa gent tenint un ventrell tant gros, lo cor no 'ls hi capiga.

Aquest dia vá arribar un tren de quintos de las Provincias Vascongadas.
Lo tren duya un' hora y mitja de retard.
No havia de retrassá 'l carril, si tots los quintos portavan boinal!..

Un minyó sense feyna demanava colocació á un diputat.
—¿Voléu que miri si puch fervos entrar de porter á un ministeri?
—Aixó si que no.
—Perqué?
—Perque jo agafo massa afició als amos y com que 'ls ministres los mudan tant sovint... tindria un disgust.

Un miracle fet per las ayguas de Lourdes: es autèntich.
Un geperut aconsellat per un capellá vá anarhi.
—Béu tres vasos d' aygua, ómplat de fé y perderrás lo gep.
Lo geperut no vacila un moment, béu los tres vasos y 's queda geperut com sempre.
—Béu un' altre diu lo capellá, tingas fé sobre tot y no desmayis.

Lo geperut béu lo vás d' aygua número quatre ab los ulls aclucats. Tot de un plegat se troba una cosa estranya á la boca, escup, y...
Era un pegadet plé de unguent que un altre malalt havia tirat á la font.
L' hi vá venir tal fástich, vá comensá á remoureseli la naturalesa de tal manera, vá fer tantas contursions, que no content de treure las tripas per la boca, fins hi vá treure 'l gep.
Y vels'hi aquí un home salvat miraculosament per las ayguas de Lourdes.

Un periódich inglés explica un quènto molt xocant.
Se fan eleccions, y lo mateix que passa aquí, vota un ab la papeleta de un altre que fá lo menos 15 anys qu' es mort.
—Alto! crida un elector. Lo senyor vota en lo

quint districte y á mí 'm consta qu' está enterrat en lo tercer.

Ab un borni en Rull jugá sobres si endavinaria lo pés que un bulto faria y aquell ho vá endeviná.
Després, cremat, deya 'n Rull:
—No crech que may més hi torni, véu si es prou 'mal llamp! que un borni haja tingut tant bon ull.
A. A.

Un escultor vá fé un sant que segons molta gent deya posat á l' iglesia feya miracles á cada instant.
Y mestres fama adquiria aquell sant afertonat de tot lo mon olvidat de fam l' escultó 's moria.
F. Ll. B.

Un senyor vell que dú perruca visita á una nena molt jove y de molt bon humor, ab lo fi que 's deixa compondre.
Ella se 'l pren pèl costat de la broma.
Un dia que 'l senyor estrenava un barret que l' hi era una mica estret, al anar á saludarla vá seguirli la perruca y tot.
—D. Mariano, vá dir rihent la minyona. Per mor' de Déu, tapis aquest Skating Rink.

Lo dia primer de mars, trobo á un amich mèu y l' hi pregunto:
—¿Qué tal noy, com aném?
—Estich amohinat.
—¿Y aixó?
—Res, tinch un plet ab en Jordi, m' ha estafat deu mil duros: es un pillo de quatre solas: may l' hi perdonaré.

Quinze dias després:
—¿Com está 'l plet ab en Jordi?
—L' hem transijit: jo 'm caso ab la séva filla y l' hi dona 20 mil duros de dot.
—¡Ah! y tú l' hi donas l' absolució.

Una dida de fora demana colocació per una casa rica.
Una agencia s' encarrega de colocarla.
A las dos horas de estar á la casa torna á la agencia y diu:
—Vinch á desfer lo tracte.
—¿Y aixó?
—Jo hi demanat una casa rica y aquella no 'u es.
—¿Com no 'u es?
—Bè sí, podrá serho; pero 'm sembla que no 'm convé perque son molt ratas.
—¿Y aixó?
—Figuris que al arribar me trobo ab dugas senyoretas sentadas y tocant en un mateix piano. Y jo m' hi dit: si fossin tant ríchs y tant rumbosos ja n' haurian comprat un per cad' una.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Regadora.
- ID.—Curra.
- SINONIMIA.—Gracia.
- ANAGRAMA.—Costa, tasco, tacos, sacot.
- QUADRAT DE PARAULAS.—B o t o
O d o n
T o u s
O n s a
- TRENCA-CLOSCAS.—Aigua freda.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—7 6 9 4 8
6 8 4 7 9
4 9 6 8 7
8 4 7 9 6
9 7 8 6 4

8. GEROGLÍFICH.—Contra la forsa no hi ha resistencia.

Han endavinat totas las solucions las ciutadans Pá y naps y mister Bróquil; n' ha endavinadas 6 M. de Gastó; 5 Arcaide Jauja; 3 Rigoló y N. P. V. y 2 no més Dos escapats de missa.

XARADAS.
I.
Una nota es ma primera y una bestia ma segona; si tú veus una minyona que t' agradi tén tercera. Es lo total lector mèu un poble ben catalá ahont cada any s' hi vá á buscé una cosa que no 's véu.
F. R.

II.
Es de color ma primera y un bon guardiá ma segona; lo total en las monedas veurás sempre, si son novias.
XINXOLA FURADAT.

ENDEVINALLA.
Com vinch de pares morenos jo moreno soch també, y per més estrany que t' sembli per ferme m' han de desfé.
LA BOCHA.

SINONIMIA.
Total la taula has trobat lo total de una tarjeta en la qual la Francisqueta tot un mal m' ha consultat.
PAU SOLA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.
Sustituir los pichs ab números que 'sumats horizontal, vertical y diagonalment donguin una suma de 22.
XINO.

QUADRAT DE PARAULAS.
Posar lletras en los punts de modo que digan la 1.ª ratlla una cosa que la criada 'n trenca; la 2.ª una divinitat pagana; la 3.ª lo que jo finch á las sabatas y la 4.ª lo que tenen tots los sombreros.
LO PUJA CUCANYAS.

TRENCA-CAPS.
Olot, Ibiza, Nules, Teruel, Almansa, Salamanca, Tarrasa, Navarra, Cardona.
Posar aquests noms ab columna de modo que las primeras lletras donguin un poble de Catalunya.
C. DE P.

GEROGLÍFICH.
Tifus Tisis
Tia nevoda germana
D. L. A
Parca.
CORNELIA B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Noy Maco, Pau Xola, Aixoramsut, Bona Sustancia y Pau Sala.
Las que no 's mencionan no poden insertarse com y tampoch lo qu' envian los ciutadans E. R. M., Des escapats de missa, Nas plá, Charreineir, J. de M., L. Cristies, Bistiris, Galligana, Fuma tú, Amiga de la B. Pau Mutilla y G. Grau.
Ciudadá Pau Xola: Insertaréu lo trenca-closcas y 'l gero-glí-fich, gracias per la noticia.—S. M. Esparraguera: hem rebut tart la carta per poserho: l' entreguem á la Gaceta perque donga la noticia.—Perico Matalassé.—Bé.—V. S. Vich: Anirán los gero-glí-fichs: de lo que 'ns diu 'n farém merit en un próxim número.—Faldó: Ja haurá vist l' esquella.—J. Arnau: Insertaréu lo trenca-closcas.—Nas de pedra: Publicaréu lo triángul.—E. Olive: Idem lo trenca-closcas.—Un pintor.—Anirán los gero-glí-fichs.—T. del Bogatell: Idem.—F. Ll. y B.: Publicaréu algun epigrama: no s' impacienti.—Aixoramsut: Anirán conversa, lo-gogrifo y gero-glí-fich.—Isidro Mústich: Publicaréu trenca-clos-gogrifo y gero-glí-fich.—Idem trenca-caps y gero-glí-fich.—M. Alsina: Lo fet es ja vell.—Gandul: No hem tiugut temps de llegirho: si pot anar l' insertaréu.—G. V. y A.: Farém menció de lo que 'ns diu en un número próxim.—L. C. Insertaréu molta cosa de lo que 'ns envia.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.
Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA GUERRA Y LA PESTE.

—Aquí teniu l' assot; despatxéu vos que jo ja comenso á estar cansada.